

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **EFIOS spol. s r. o.**, se sídlem Masarykova 671/33, Krásno nad Bečvou, Valašské Meziříčí, zast. Mgr. Pavlem Piňosem, advokátem se sídlem Čechova 1184/2, Přerov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2014, čj. 17947-2/2014-900000-304.4, čj. 17947-3/2014-900000-304.4, čj. 17947-4/2014-900000-304.4, čj. 17947-5/2014-900000-304.4, čj. 17947-6/2014-900000-304.4, čj. 17947-7/2014-900000-304.4, čj. 17947-8/2014-900000-304.4, čj. 17947-9/2014-900000-304.4, čj. 17947-10/2014-900000-304.4, čj. 17947-11/2014-900000-304.4, čj. 17947-12/2014-900000-304.4, čj. 17947-13/2014-900000-304.4, čj. 17947-14/2014-900000-304.4, čj. 17947-15/2014-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 4. 2016, čj. 62 Af 74/2014-196,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce Mgr. Pavla Piňose, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně dováží do ČR podlahovou krytinu z tzv. woodplastiku – kompozitního materiálu složeného z dřevních vláken (60 %), polyetylenu (30 %) a aditiv (10 %). V celních prohlášeních žalobkyně zařazovala zboží do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 celního sazebníku, tj. dřevěné výrobky, výrobky stavebního truhlářství a tesařství,

ostatní sestavené podlahové desky. Celní úřad v návaznosti na kontrolu po propuštění zboží a analýzu odebraných vzorků celně technickou laboratoří změnil sazební zařazení zboží a žalobkyni doměřil clo a penále. Podle celního úřadu spadá zboží do podpoložky KN 3918 90 00 TARIC kód 90 celního sazebníku, tj. plasty a výrobky z nich, podlahové krytiny z ostatních plastů.

[2] Žalobkyně od počátku řízení argumentovala dobrou vírou v zařazení zboží do jí zvolené podpoložky kombinované nomenklatury a z toho plynoucím legitimním očekáváním, které bylo rozhodnutími celního úřadu porušeno. Žalobkyně převzala projekt dovozu podlahové krytiny od společnosti DYAS.EU, a. s. Vzhledem k tomu, že zboží nebylo jednoznačně zařaditelné v rámci celního sazebníku, odebral celní úřad v řízení se společností DYAS.EU, a. s., vzorky zboží k rozboru a posoudil ho jako zboží zařaditelné pod 0% sazbu cla, tedy do podpoložky kombinované nomenklatury, pod kterou následně zařazovala zboží i žalobkyně. Žalobkyně jednala v dobré víře, že celní úřad bude stejné zboží posuzovat stejně.

[3] V odvolání proti rozhodnutím celního úřadu žalobkyně dále uvedla, že změna zařazení zboží ze strany celního úřadu je zjevně motivována přijetím prováděcího nařízení Komise (EU) č. 276/2013 ze dne 19. 3. 2013 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (dále jen „prováděcí nařízení"), které stanovilo, pod který kód kombinované nomenklatury celního sazebníku se má zařadit přesně to zboží, které žalobkyně dováží. Z prováděcího nařízení je však patrné, že bylo vydáno právě z důvodu, že před jeho vydáním celní úřady zařazovaly toto zboží nejednotně. Jednání celního úřadu, který zpětně změnil jím přijaté zařazení zboží, je nedovolenou retroaktivní aplikací prováděcího nařízení. Z judikatury NSS navíc plyne, že umožňuje-li právní předpis více výkladů, je nutné dát přednost výkladu mírnějšímu k daňovému subjektu.

[4] Žalovaný (stěžovatel) zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutími ze dne 8. 7. 2014 uvedenými v záhlaví tohoto rozsudku. Ochrana dobré víry je upravena v čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex"). Podle něj *se dodatečné zaúčtování cla neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo přiměřeným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení*. Ve věci žalobkyně nejsou naplněny podmínky vyžadované citovaným ustanovením. Celní orgány v řízení s žalobkyní nepochybily. Kontrola při propuštění zboží nevylučuje možnost provést následnou kontrolu za účelem ověření správnosti sazebního zařazení, což potvrdil i NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008-97. Stěžovatel nemůže v řízení s žalobkyní hodnotit závěry celního řízení ve věci společnosti DYAS.EU, a. s., neboť se na tyto informace vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 52 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád"). Ani sama žalobkyně nemá přesné informace o výsledcích provedeného laboratorního rozboru u zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s. I pokud by se však celní úřad chyby dopustil, jednalo by se pouze o chybu (nesprávné zařazení zboží do podpoložky celního sazebníku) ve vztahu ke společnosti DYAS.EU, a. s., která by nemohla založit dobrou víru žalobkyně, neboť nebylo prokázáno propojení žalobkyně se společností DYAS.EU. Ani druhá podmínka pro aplikaci citovaného ustanovení - nezjistitelnost chyby osobou jednající v dobré víře –

pokračování

není naplněna. Žalobkyně měla povinnost zjistit správné sazební zařazení dováženého zboží. Měla-li pochybnosti, mohla celní úřad požádat o vydání závazné informace o sazebním zařazení podle čl. 12 celního kodexu. Stejně tak mohla žalobkyně nahlédnout do veřejně přístupné databáze závazných informací, aby ověřila, jaké zboží je členskými státy zařazováno do podpoložky KN 44187900 a jaké je zařazováno do podpoložky KN 39189000. Zde by zjistila, že zboží s podobnými vlastnostmi jako to, které žalobkyně dováží, bylo jinými členskými státy zařazeno do podpoložky, pod kterou ji v případě žalobkyně zařadil i celní úřad.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že samotná skutečnost, že celní úřad dospěl při následné kontrole ke stejnému sazebnímu zařazení, jako stanoví prováděcí nařízení, není retroaktivní aplikací nařízení. Z textu prováděcího nařízení vyplývá, že před jeho platností bylo možné zařazovat zboží jak do podpoložky zvolené žalobkyní, tak do podpoložky zvolené celním úřadem. Možnost zařadit zboží do dvou podpoložek kombinované nomenklatury není možností dvojího výkladu právní normy. Celní úřad zařadil zboží dovážené žalobkyní do příslušné podpoložky na základě skutkového zjištění vyplývajícího z protokolu o zkoušce. V takovém případě zde neexistuje mírnější výklad svědčící žalobkyni.

[6] Žalobkyně podala proti rozhodnutí stěžovatele žalobu, ve které setrvala na své argumentaci. Krajský soud v rámci přípravy řízení vyzval stěžovatele k předložení správního spisu ve věci společnosti DYAS.EU, a. s., což stěžovatel odmítl s odkazem na povinnost mlčenlivosti. Krajský soud následně vyzval stěžovatele k předložení protokolu o zkoušce zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s., od výrobce totožného s výrobcem zboží dováženého žalobkyní. Krajský soud ve výzvě uvedl, že stěžovatel má protokol předložit v takové podobě, aby nebyla porušena mlčenlivost podle § 52 a násl. daňového řádu, tj. aby z něj bylo zřejmé složení předmětného zboží a jeho sazební zařazení. Ani této výzvě stěžovatel nevyhověl, a to opět s poukazem na povinnost mlčenlivosti.

[7] Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil všechna rozhodnutí stěžovatele a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Celní orgány pochybily, pokud nezjišťovaly, zda existuje žalobkyní tvrzený rozbor zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s., a případně tímto rozborem a navazujícími závěry celního úřadu neprovedly důkaz. Mlčenlivost podle § 52 a násl. daňového řádu se nevztahuje na všechny skutečnosti, které se správce daně dozví, ale pouze na ty, které se vztahují k poměrům jiných osob (§ 52 odst. 1 daňového řádu). Smyslem povinnosti mlčenlivosti je ochrana daňových subjektů a dalších osob, nikoli ochrana celních orgánů v případě jejich nesprávného postupu. V případě žalobkyně proto není mlčenlivostí chráněn údaj o tom, do jaké podpoložky kombinované nomenklatury celní úřad zařadil konkrétní zboží, ani složení vzorku odebraného zboží. Žalobkyně tvrdila, že převzala dovoz podlahových desek po společnosti DYAS.EU, a. s., a zboží zařazovala shodně jako tato společnost. Celní orgány proto měly posoudit, zda se skutečně jednalo o totožné zboží, zda byl proveden jeho rozbor a zda bylo zařazeno do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00. Pokud by tomu tak bylo, mohla žalobkyně být v dobré víře v zákonnost a správnost zařazení provedeného společností DYAS.EU, a. s., ve kterém pokračovala. Žalobkyně neměla povinnost požádat si o vydání závazné informace, neboť s ohledem na okolnosti případu byla v dobré víře o správnosti sazebního zařazení zboží.

Na případ žalobkyně se neaplikuje čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, neboť se nejedná o situaci, kdy by celní orgány chybovaly ve smyslu tohoto ustanovení. Před platností prováděcího nařízení bylo možné zařazovat zboží do více podpoložek, takže postup celních orgánů nelze považovat za nezákonný. Postup celních orgánů je pouhou změnou názoru na sazební zařazení zboží. Taková změna názoru, ať už zapříčiněná přijetím prováděcího nařízení, novým rozborem celně technické laboratoře nebo jiných okolností, může změnit postup celních orgánů pouze do budoucna.

II. Shrnutí kasační stížnosti, vyjádření žalobkyně

[8] Stěžovatel napadl včas podanou kasační stížností rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Podle stěžovatele není z rozsudku zřejmé, jakým způsobem a z jakých podkladů dovodil soud svůj právní názor na posuzovanou věc, což činí rozsudek nepřezkoumatelným. Jediným prokázaným tvrzením žalobkyně je, že společnost DYAS.EU, a. s., složila v roce 2010 u celního úřadu finanční prostředky na budoucí zajištění dluhu. Soud však za prokázaná považuje i další nepodložená tvrzení žalobkyně. Jde především o tvrzení, že žalobkyně věděla před započetím dovážení zboží o tom, do jaké podpoložky zařazovala společnost DYAS.EU, a. s., dováženou podlahovou krytinu. Stejně tak žalobkyně neprokázala, že byla částka zajištěná celními orgány této společnosti vrácena. Soud bez jakéhokoliv dokazování zároveň dospěl k závěru, že celně technická laboratoř v roce 2010 označila zboží dovážené společností DYAS.EU, a. s., za zboží s převažujícími vlastnostmi dřeva. Tento závěr je navíc v rozporu s tvrzením soudu, že stěžovatel nepostavil najisto skutečnost, zda celní úřad po provedeném odběru a analýze vzorků aproboval sazební zařazení zvolené společností DYAS.EU, a. s., a neumožnil tuto skutečnost zjistit ani soudu. Dobrou víru žalobkyně nelze dovodit na základě skutkového stavu, o kterém žalobkyně téměř nic neví a neměla o něm dostačující informace ani v době, kdy zboží dovážela.

[10] Krajský soud také nesprávně interpretoval povinnost mlčenlivosti podle daňového řádu. Pokud by totiž stěžovatel poskytl žalobkyni informace požadované soudem, tj. sazební zařazení a přesné složení zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s., mohlo by být porušeno obchodní tajemství této společnosti, případně by žalobkyně mohla získat konkurenční výhodu, neboť z řízení je zřejmé, že žalobkyně těmito údaji nedisponuje. Žalobkyně ani soud navíc nevyužily zákonné možnosti požádat společnost DYAS.EU, a. s., aby zprostila celní orgány povinnosti mlčenlivosti.

[11] Krajský soud dále zcela opomenul, že celní orgány jsou povinny od vyměření cla upustit pouze při naplnění podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, které v případě žalobkyně nebyly splněny. Žalobkyně nemohla být v dobré víře ve správnost aktu veřejné moci (rozhodnutí celního úřadu, kterým bylo společnosti DYAS.EU, a. s., propuštěno do volného oběhu zboží zařazené do podpoložky KN 44187900), neboť neměla tento individuální správní akt k dispozici a jeho obsah jí nebyl znám. Navíc není možné chránit dobrou víru žalobkyně ve správnost jednoho konkrétního individuálního správního aktu, pokud existují na webových stránkách

pokračování

Evropské komise veřejně dostupné závazné informace o jiném sazebním zařazení (do podpoložky KN 39189000) zboží obdobného zboží dováženému žalobkyní. Žalobkyně nijak nezkoumala, zda je její závěr správný, nebo zda se s ohledem na závěry jiných celních orgánů v jiných členských státech jedná o individuální exces. Nesprávný je také závěr soudu o tom, že rozdílný názor na sazební zařazení obdobného zboží není možné považovat za chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Za chybu celních orgánů je totiž možné považovat v určitých případech i chyby ve výkladu nebo v použití příslušných právních předpisů, jak vyplývá např. z rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *Mecantarte – Metalúrgica de Lagoa Ld.*, C-348/89, ze dne 27. 6. 1991, nebo z rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2008, čj. 1 Afs 27/2008-96.

[12] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěrem krajského soudu, zopakovala některé své argumenty, odkázala na svá předchozí vyjádření a navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a splňuje zákonné náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s.

[14] NSS přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil. Nejprve se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu.

[15] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele z důvodu neprovedení důkazu (údaji z řízení se společností DYAS.EU, a. s.) navrhovaného žalobkyní. Toto pochybení považoval krajský soud za podstatné, neboť bez těchto informací není možné posoudit dobrou víru žalobkyně. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neposkytl tyto údaje ani krajskému soudu, nemohl je soud provést jako důkaz a učinit z nich případné závěry o dobré víře žalobkyně. O tento důvod opřel krajský soud napadený rozsudek a Nejvyšší správní soud ho považuje za srozumitelný, dostatečný a plně přezkoumatelný. Se stěžovatelem lze proto sice souhlasit, že závěr krajského soudu, podle nějž celně technická laboratoř v roce 2010 označila dovážené zboží jako zboží s převažujícími vlastnostmi dřeva, nemá oporu v provedeném dokazování, nicméně tato skutečnost jednak nebyla pro zrušení rozhodnutí podstatná, jednak skutečnost, že tento závěr nemá oporu v dokazování, byla zapříčiněna jednáním stěžovatele.

[16] Vzhledem k přezkoumatelnosti napadeného rozsudku se NSS dále zabýval zbylými kasačními námitkami.

[17] Hlavní spornou otázkou je rozsah povinnosti mlčenlivosti podle § 52 a násl. daňového řádu, neboť nutností dodržet tuto povinnost stěžovatel odůvodňoval neposkytnutí součinnosti krajskému soudu.

[18] Povinnost mlčenlivosti je jako základní zásada správy daní upravena v § 9 odst. 1 daňového řádu, který stanoví, že *osoby zúčastněné na správě daní a úřední osoby jsou povinny*

za podmínek stanovených tímto nebo jiným zákonem zachovávat mlčenlivost o všem, co se v souvislosti se správou daní dozvěděly. Výše uvedená základní zásada je dále podrobně upravena v § 52 až 55 daňového řádu. Rozsah povinnosti mlčenlivosti je upraven v § 52 odst. 1 daňového řádu, který stanoví, že *úřední osoby a osoby zúčastněné na správě daní jsou vázány povinností mlčenlivosti o tom, co se při správě daní dozvěděly o poměrech jiných osob.* Tato úprava je použitelná i na celní orgány [§ 320 odst. 1 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon].

[19] Již ze samotného textu právní úpravy je zřejmé, že povinnost mlčenlivosti se vztahuje pouze na informace týkající se poměrů jiných osob. Těmito poměry je třeba rozumět zejména poměry majetkové, obchodní či osobní (shodně důvodová zpráva k daňovému řádu i odborná literatura; viz např. Jarešová, J.: Povinnost mlčenlivosti, Daňový expert, 1/2015, s. 2).

[20] Podle názoru stěžovatele poskytnutí informace o přesném složení zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s., a sazebního zařazení zasahuje do obchodních poměrů společnosti DYAS.EU, a. s. NSS se stěžovatelem souhlasí, že v obecné rovině může být informace o složení určitého dováženého zboží zásahem do poměrů jiné osoby, avšak v případě žalobkyně tomu tak není.

[21] Žalobkyně od počátku řízení tvrdila, že převzala dovoz zboží po společnosti DYAS.EU, a. s., a s tímto projektem k ní přešel i pan Ing. A. N. - zaměstnanec, který měl dovoz tohoto zboží u společnosti DYAS.EU, a. s., na starost. Ten v rámci kontroly předložil dne 8. 1. 2013 celnímu úřadu podepsaný dokument nazvaný „Informace k dovozu dřevoplastového materiálu“ společně s prohlášením čínské státní zkušebny o skladbě materiálu dovážené podlahové krytiny a prohlášeními výrobce krytiny o skladbě materiálu ze dne 26. 8. 2010 (tedy z doby, kdy zboží dovážela společnost DYAS.EU, a. s.) a ze dne 7. 3. 2013 (kdy již zboží dovážela žalobkyně). Tyto podklady celní orgány během řízení nezpochybňovaly a v rozhodnutích se k nim ani nijak nevyjádřily. Z prohlášení výrobce vyplývá, že složení zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s., bylo shodné se zbožím dováženým žalobkyní, což svědčí tvrzení žalobkyně o pokračování v dovozu stejného zboží jako společnost DYAS.EU, a. s. Pro posouzení není podstatné, že žalobkyně dokumenty předložila v anglickém jazyce, neboť celní orgány jejich obsah nezpochybnily, ani si nevyžádaly jejich překlad (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 4. 2015, čj. 9 As 12/2014-60, č. 3239/2015 Sb. NSS, body 28 až 31).

[22] Ze správního spisu plyne, že žalobkyně složení zboží dováženého společností DYAS.EU, a. s., znala. Za takové situace nemůže obstát argumentace stěžovatele, že informace o složení zboží je kryta mlčenlivostí. Povinnost mlčenlivosti má sloužit k ochraně informací před vyzrazením třetím osobám, nelze jí argumentovat ve vztahu k osobě, která danou informaci zná, tím spíše, pokud ji získala od subjektu, kterého stěžovatel chce chránit.

[23] Ani samotné sazební zařazení zboží určitého typu není kryto mlčenlivostí. NSS souhlasí s krajským soudem v posouzení účelu povinnosti mlčenlivosti. Ta má chránit daňové subjekty, nikoliv orgány veřejné moci (shodně např. Daňový řád. Komentář, Wolters Kluwer, Praha, 2011). Způsob, jakým celní orgány zařazují konkrétní zboží, se

nijak netýká poměrů osob, a nemůže být proto do povinnosti mlčenlivosti zahrnut. Do povinnosti mlčenlivosti navíc nejsou výslovně zahrnuty zobecněné informace (§ 52 odst. 4 daňového řád). Takovou informací by byla právě i informace o tom, do jaké podpoložky kombinované nomenklatury je zboží určitého složení celními orgány zařazováno. Skutečnost, že žalobkyně disponuje informací, že konkrétní třetí osoba dovážela zboží tohoto složení, nemůže na této skutečnosti nic změnit.

[24] Krajský soud posoudil rozsah povinnosti mlčenlivosti správně. Kasační námitka stěžovatele proto není důvodná.

[25] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil povinnost celních orgánů chránit dobrou víru. Podle stěžovatele je v celním řízení chráněna pouze při splnění podmínek uvedených v čl. 220 odst. 1 písm. b) celního kodexu.

[26] Krajský soud v této souvislosti v napadeném rozsudku uvedl, že v případě žalobkyně se celní orgány nedopustily chyby ve smyslu čl. 220 odst. 1 písm. b) celního kodexu, ale pouze změnily svůj názor na sazební zařazení dřevoplastové podlahové krytiny. Tyto úvahy krajského soudu považuje NSS za předčasné a nadbytečné.

[27] Žalobkyně založila svoji obranu na tvrzení o dobré víře v sazební zařazení dováženého zboží. Tuto dobrou víru měly založit celní orgány zařazením shodného zboží při dovozu společností DYAS.EU, a. s., od které žalobkyně obchodování s tímto druhem zboží převzala. Celní orgány pochybily, pokud se touto argumentací důkladně nezabývaly a neprovedly dokazování závěry z řízení se společností DYAS.EU, a. s., pro toto pochybení krajský soud správně rozhodnutí stěžovatele zrušil. V této fázi řízení je nyní na celních orgánech, aby provedly dokazování v řádném rozsahu a zjistily, zda bylo v obdobných případech, jako je případ žalobkyně, postupováno odlišně. V současnosti není z provedeného dokazování možno jednoznačně potvrdit či vyvrátit, zda bylo u společnosti DYAS.EU, a. s., celními orgány akceptováno sazební zařazení do podpoložky KN 44187900, zda celní orgány odebraly vzorky zboží dováženého touto společností, k jakým zjištěním při jejich analýze případně dospěly apod. Teprve po těchto zjištěních a případné reakci žalobkyně na potvrzení či vyvrácení jejích tvrzení bude možné přistoupit k úvahám o dobré víře žalobkyně a možném porušení jejího legitimního očekávání.

[28] Důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. může být pouze takové nesprávné právní posouzení, které se týká nosného důvodu rozhodnutí o žalobě. Úvahy krajského soudu o způsobu a rozsahu ochrany dobré víry žalobkyně v řízení před celními orgány jsou předčasné a pro stěžejní argumentaci krajského soudu nadbytečné. Jejich případná nesprávnost nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku a stěžovatelova polemika s nimi nemůže založit důvod pro jeho zrušení. NSS se z toho důvodu touto argumentací stěžovatele podrobně nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Námitky stěžovatele nebyly důvodné, NSS při přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu nezjistil nedostatky, ke kterým by byl podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšné žalobkyni NSS přiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Tvoří je náklady na zastoupení žalobkyně ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající ve vyjádření ze dne 9. 5. 2016 ke kasační stížnosti, a paušálem ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Tyto náklady se zvyšují o částku 714 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést. Stěžovatel je tedy povinen zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti celkem částku 4 114 Kč, a to k rukám jejího zástupce; ke splnění této povinnosti mu byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu